

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.926 van 30 mei 2001
in de zaak A. 94.076/XIV-3349.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. MANDELBLAT,
kantoor houdende te 1030 Brussel,
A. Reyerslaan 41, bus 8

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 28 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 februari 2000 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 23 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 20 februari 1999 en verklaart zich vluchteling op 22 februari 1999.

1.2. Op 9 februari 2000 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van

verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 5 juli 2000 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Dit is de thans bestreden beslissing.

2.1.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in wat kan gezien worden als een eerste onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert van artikel 52, §1, 21, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2.1.1.2. Overwegende dat artikel 52, § 1, 21, b), van voormelde wet bepaalt dat de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde aan een vreemdeling, die het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en die aan de grens vraagt om als dusdanig erkend te worden, de toegang tot 's lands grondgebied kan weigeren, wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen;

2.1.1.3. Overwegende dat deze bepaling betrekking heeft op de vreemdeling die zich vluchteling verklaart en aan de grens vraagt als dusdanig te worden erkend; dat in casu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich niet aan de grens, maar bij de algemene directie van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel kandidaat-vluchteling heeft verklaard; dat het overigens niet duidelijk is waarop zij dit onderdeel van het

middel betreft; dat het onderdeel juridische grondslag mist;

2.1.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in wat kan gezien worden als een tweede onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"; dat zij uiteenzet dat behoorlijk bestuur vereist dat alle relevante informatie op tijd en tegensprekelijk dient te worden verzameld, dat hierbij niet enkel een verhoor van de betrokkene vereist is, maar ook een onderzoek van de stukken van het dossier en van de actuele toestand in het land van oorsprong; dat zij stelt dat de eerste verwerende partij niet op een ernstige wijze de afwezigheid van een risico op vervolging heeft kunnen vaststellen en haar beslissing baseert op een juridische fictie die niet overeenstemt met de werkelijkheid terwijl de betrokken regio, zoals moet blijken uit diverse verslagen van Amnesty International en krantenartikels, nog steeds onrustig is; dat de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij dit beginsel heeft geschonden door haar beslissing te nemen zonder rekening te houden met de onveilige naoorlogse situatie enerzijds, en zonder aan de verzoekende partij de kans te geven bijkomende verklaringen af te leggen die nodig bleken te zijn om haar asielaanvraag te staven en zonder rekening te houden met haar dringend beroep anderzijds;

2.1.2.2. Overwegende dat het niet duidelijk is welk beginsel van behoorlijk bestuur de verzoekende partij geschonden acht; dat, voor zover de verzoekende partij doelt op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel niet gelijkstaat met een recht op tegenspraak, maar enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitevinding; dat de commissaris-generaal in het raam van dit beginsel

enkel verplicht is de vreemdeling in kwestie te horen als hij op geen enkele andere wijze de correcte feiten kan kennen; dat uit hetgeen hierna volgt blijkt dat dit in casu niet het geval is;

2.1.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het volgend determinerende motief :

"Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, zijn het bestuur en de controle volledig in handen van de internationale gemeenschap, die ernstige inspanningen levert om de orde en rust te herstellen met het oog op de normalisering van het dagelijkse leven in Kosovo. De Servische politiediensten en autoriteiten zijn sindsdien vertrokken uit de regio.";

Overwegende dat de door de commissaris-generaal gemaakte beoordeling van de actuele toestand in Kosovo steunt op resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat de verzoekende partij deze vaststelling van de actuele toestand tracht te ontcrachten door te verwijzen naar minder gezaghebbende bronnen, zonder deze te betrekken op haar persoonlijke situatie; dat deze bronnen niet weerleggen dat de commissaris-generaal naar recht en redelijkheid tot zijn vaststelling van de actuele toestand in Kosovo kon komen op grond van de genoemde resolutie 1244; dat derhalve de commissaris-generaal, zonder het voornoemd zorgvuldigheidsbeginsel te miskennen, thans de bestreden beslissing kon nemen zonder voorafgaand de verzoekende partij te horen of haar de kans te geven bijkomende verklaringen af te leggen ter staving van haar asielaanvraag; dat voor het overige de overwegingen van de beslissing niet worden tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier; dat de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maakt dat de beslissing is genomen met miskennen van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

"2. Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens bovenvermeld artikel 62 moeten de bestuurshandelingen gemotiveerd zijn, en luidens artikel 3 van bovenvermelde wet :

'De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.'

Inderdaad volgens een algemeen geldend rechtsbeginsel, moet een administratieve beslissing steeds de rechtens vereiste feitelijke grondslag hebben, en het bestaan van die grondslag moet kunnen bewezen worden in geval van betwisting aan de hand van stukken die de overheid, wanneer ze haar beslissing nam, bij haar oordeel kunnen betrekken.

Door te schuilen achter een louter juridische fictie en het gebruik van een puur stijlclausule, heeft de aangevochten beslissing precies dezelfde draagwijdte als een technische weigering die al meermaals door de rechtspraak vernietigd werd.

Aldus heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht naar behoren omkleed, door het begrip 'kennelijk ongegrond' miskend te hebben.

Bijgevolg is de aangevochten beslissing onwettig.";

Overwegende dat de verzoekende partij zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd; dat, voor wat de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht betreft, kan verwezen worden naar de uiteenzetting van het tweede onderdeel van het eerste middel; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig mei tweeduizendeen, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

W. GEURTS.

De voorzitter,

G. DEBERSAQUES.